

фонду підтримки підприємництва про визнання виконавчого напису нотаріуса недійсним відмовив в задоволенні позову повністю. Позовні вимоги мотивовані тим, що нотаріус, який вчинив спірний виконавчий напис, припустився порушень законодавства, зокрема: у виконавчому написі не вказано ім'я та по-батькові нотаріуса; виконавчий напис вчинено без наявності документів, що підтверджують безспірність заборгованості; виконавчий напис, як виконавчий документ, не містить всіх необхідних реквізитів (Рішення Господарського суду м. Києва від 12.08.2010 р. по справі № 45/37 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Єдиного державного реєстру судових рішень України – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/10795581>). В якості підстави для відмови в задоволенні позову господарський суд зазначив невідповідність обраного позивачем способу захисту встановленим законом або договором.

Однак, все ж існують випадки, коли господарські суди задовольняють позови про визнання виконавчого напису нотаріуса, таким що не підлягає виконанню. Наприклад, Господарський суд Луганської області у своєму рішенні від 02.02.2012 р. у справі 23/85пн/2011 за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «Рентал Центр» до ТОВ «Ласка Лізинг», третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, на стороні відповідача – Приватний нотаріус Київського міського нотаріального округу ОСОБА_2, про визнання виконавчого напису нотаріуса таким, що не підлягає виконанню задовольнив позовні вимоги в повному обсязі.

Отже, вбачається, що попередня редакція ст. 50 Закону України «Про нотаріат» сприяла більш повному захисту прав суб'єктів господарювання та виключала можливість різного застосування Закону господарськими судами при вирішенні справ даної категорії. Таким чином, варто доповнити ст. 50 Закону України «Про нотаріат» частиною 3 наступного змісту: «Спір про визнання виконавчого напису нотаріуса може бути визнаний таким, що не підлягає виконанню частково або повністю».

Костіна В. Д.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
здобувач кафедри господарського права і процесу*

ПОНЯТТЯ І СКЛАДОВІ СИСТЕМИ ТЕХНІЧНОГО РЕГУЛЮВАННЯ: ПРАВОВЕ ОПОСЕРЕДКУВАННЯ

Розвиток системи технічного регулювання в Україні є безумовно актуальною темою сьогодення. Адже коли законодавство України буде адаптоване до стандартів Європейського Союзу, можна буде сподіватися що країна вийде на інший рівень економічного розвитку, внаслідок чого стане вищої конкурентоздатність вітчизняних товарів на зовнішніх ринках.

Закон України «Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності» (*Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 12*)

від 1 грудня 2005 року в п. 16 ст. 1 дає визначення поняттю «технічне регулювання» – це правове регулювання відносин у сфері встановлення, застосування та виконання обов’язкових вимог до продукції або пов’язаних з нею процесів, систем і послуг, персоналу та органів, а також перевірка їх дотримання шляхом оцінки відповідності та/або ринкового нагляду. Закон України «Про метрологію та метрологічну діяльність» від 11 лютого 1998 року (*Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 30-31*) в п. 1 ст. 4 вказує, що державна метрологічна система створює необхідні засади для забезпечення єдності вимірювань у державі, а її діяльність спрямована на реалізацію єдиної технічної політики у сфері метрології. Отже, з вище зазначеного можна зробити висновок, що основними складовими системи технічного регулювання в Україні є стандартизація, підтвердження відповідності та метрологія.

Стандартизація, згідно з п. 1. ст. 1 Закону України «Про стандартизацію» від 17 травня 2001 року (*Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 31*), це діяльність, яка полягає у встановленні положень для загального і багаторазового застосування щодо наявних чи можливих завдань з метою досягнення оптимального ступеня впорядкування у певній сфері, результатом якої є підвищення ступеня відповідності продукції, процесів та послуг їх функціональному призначенню, усуненню бар’єрів у торгівлі і сприянню науково-технічному співробітництву. Цей Закон дає класифікацію видів (рівнів) стандартизації, і розрізняє міжнародну, регіональну та національну.

Підтвердження відповідності, згідно п. 7 ст. 1 Закону України «Про підтвердження відповідності» (*Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 32*), – це видача документа (декларація про відповідність або сертифікат відповідності) на основі рішення, яке приймається після проведення відповідних (необхідних) процедур оцінки відповідності, що довели виконання встановлених вимог.

Метрологічна діяльність – діяльність, яка пов’язана із забезпеченням єдності вимірювань. Єдність вимірювань, згідно Закону України «Про метрологію та метрологічну діяльність» від 11 лютого 1998 року (*Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 30-31*), це стан вимірювань, за якого їх результати виражаються в узаконених одиницях вимірювань, а характеристики похибок або невизначеності вимірювань відомі та із заданою ймовірністю не виходять за встановлені границі.

Також слід зазначити, що реалізація угод між Україною та ЄС, тобто виконання взятих на себе зобов’язань, у тому числі у сфері технічного регулювання, потребує впровадження в Україні європейських директив. В першу чергу це стосується «Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом» інтегральною складовою якої є положення Угоди про зону вільної торгівлі (ЗВТ). 30 березня 2012 року у Брюсселі

цю Угоду парафували, точніше всю її політичну частину (Асоціацію та першу і останню сторінки Зони вільної торгівлі). Отже, Україна до кінця 2013 року планує виконати встановлені в Порядку денному асоціації критерії і підписати зазначену угоду.

Законом України «Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності» встановлено, що європейські директиви впроваджуються в Україні в якості технічних регламентів. Слід зауважити, що п. 17 ст. 1 даного закону містить наступне визначення технічного регламенту – це закон України або нормативно-правовий акт, прийнятий Кабінетом Міністрів України, у якому визначено характеристики продукції або пов'язані з нею процеси чи способи виробництва, а також вимоги до послуг, включаючи відповідні положення, дотримання яких обов'язкове. Він може також містити вимоги до термінології, позначок, пакування, маркування чи етикетування, які застосовуються до певної продукції, процесу чи способу виробництва. Під кожен затверджений регламент оприлюднюється перелік національних стандартів, що забезпечують відповідність з вимогами регламентів.

В даний час в Україні протягом 2003-2013 рр. прийняті більш ніж 30 технічних регламентів, які на своїй меті мають: зближення законодавчих, регламентуючих та адміністративних положень; виконання мінімальних вимог щодо захисту прав робітників в питаннях безпеки та гігієни праці; виконання мінімальних вимог щодо технічного стану обладнання та забезпечення його безпеки; виконання мінімальних вимог щодо безпеки та гігієни робочих місць.

Останній регламент, який був прийнятий, але ще не набрав чинності (набрання чинності відбудеться 12.08.2013 р), затверджений постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження технічного регламенту безпеки машин» від 30 січня 2013 року № 62. Цей технічний регламент встановлює вимоги до машин щодо захисту життя або здоров'я людини, захисту тварин або рослин, а також майна та охорони навколишнього природного середовища, процедуру оцінки відповідності машин та вимоги до їх обігу на ринку України та/або введення в експлуатацію.

Не зважаючи на все викладене, можна зробити висновок, що сучасний стан правового забезпечення технічного регулювання господарювання у сфері встановлення, застосування та виконання обов'язкових вимог до продукції або пов'язаних з нею процесів, а також перевірка їх дотримання поки ще не відповідає основним положенням законодавства ЄС, внаслідок чого іноземними торговими партнерами не визнаються результати діяльності національних органів з оцінки відповідності та метрології. Також існуюча в Україні система технічного регулювання перешкоджає впровадженню нових технологій, не захищає повною мірою український ринок від небезпечних товарів та не сприяє конкурентоспроможності української економіки.